

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

**№ 4 (110),
квітень 2000**

Виходить з лютого 1991 року

**Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно**

ХРИСТОС ВОСКРЕЄ!

ВОІСТИНУ ВОСКРЕЄ!

**«Бачимо Ісуса.., що за перетерплення смерті увінчаний честю та величністю»
(Свр. 2:9).**

З милості Божої наш світ переступив у ювілейний двотисячний рік. Ця дата особливо яскраво нагадує нам про те, що історія людства поділена навпіл: до народження Христа і після його народження. Але з погляду Божого плану спасіння більш логічно провести цей поділ через Голгофу. Адже саме там сталася подія, заради якої і прийшов Син Божий на землю. Саме Голгофа докорінно змінила усю долю людства. Тому ми з повним правом можемо протиставляти те, що було до Голгофського хреста, і те, що було після нього. А якщо точніше — до воскресіння і після воскресіння.

(Продовження на 2 ст.)

...Ось стоїть Син Божий перед Пилатом та натовпом юдеїв. Скривавлений, опльований, зневажений. «Не мав Він принади й не мав пишноти... змінений образ Його, що й не був людиною...» І як вершина зневаги — терновий вінок на чолі Того, «все з Якого, через Нього і для Нього!» Син Божий, Якому належала слава неба, Який був «зорею вранішньою», увінчаний колючим терном! Навіть земля не могла дивитися на цю ганебну картину — і сховалася в темряві, що раптом впала на Череповище. Морок гріха нависав над всесвітом, над могилою в саду Йосипа Ариматейського, де був похований Спаситель. Диявол хотів, щоб там, за печаткою, за пильною вартою, назавжди залишився лежати Христос, та смерть не змогла Його втримати. Третього дня, чудового сонячного ранку, воскреслий Месія знову з'явився людям. Але тепер Він був увінчаний не терном — ми «бачимо Ісуса..., увінчаного честю та величністю». Настала нова ера у взаємостосунках людини з Богом. Звеличений Спаситель ось вже дві тисячі років входить в життя мільйонів людей, щоб звільнити їх від прокляття гріха і увінчати Своєю честю та величчю. Дорогий читачу! А чим ти увінчав Христа? Чи пройшла Голгофа через твоє серце? Чи, може, Ісус і досі стоїть перед тобою у вінку терновому? Він хоче воскреснути у твоєму серці. Тому найщиріше наше побажання тобі — щоб твоя душа воскресла з Ним у це радісне свято Великодня!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Роздуми про Воскреслого та Грядущого

Михайло БЛИЗНЮК

«Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду» (Об'явлення 1:17).

Христос воскрес! Для Ісусових послідовників двадцятого століття ця подія є такою ж обнадійливою, втішною, як і на світанку великого дня, коли її вперше почули з уст ангела жінки біля гробу. Ця вістка передається з уст в уста, із роду в рід, із покоління в покоління, не підкоряючись ніяким «обґрунтованим запереченням». Воскреслий Христос замінив глибоку сердечну скорботу за Собою в душі Марії із Магдали, яка першою кинулась до Його ніг після воскресіння, на радість. Плач і сум, в якому знаходились одинадцятьох апостолів (Мар.16:10), через з'явлення воскреслого Христа змінився на радісний трепет — і про Його воскресіння апостоли проповідували «...з великою силою... і велика благодать була на всіх» (Дії 4:33). Христос супроводжував по земній пустелі своїх послідовників, «допомагав їм... стверджував слово ознаками» (Мар.16:20), «...до-

даючи щоденно до Церкви тих, що спасались» (Дії 2:47).

Благодать Воскреслого із мертвих зупинила по дорозі в Дамаск ревного в законі Савла, який прийшов у це престольне місто із незрячими очима, але просвітленим серцем. Пізніше він свідчив: «Я побачив Його, і Він сказав мені....» (Дії 22:18). Тільки впевненість у силі Воскреслого звільнила від страху мученицької смерті одинадцятьох апостолів, які своєю кончиною ще раз підтвердили любов і вірність Тому, Який має безсмертя. «Поправді, є Воскреслий!» — промовляли перші християни, яких за наказом римського імператора Нерона розпинали на хрестах, спалювали живими, відтинали голови, кидали голодним звірам. «Він живий», — стверджував ап. Іван, зустрівшись з Ісусом на безлюдному острові Патмос. Улюблений учень побачив Христа не як юдея, але як Того, Хто прийняв велику славу від Бога Отця і владу над пеклом і смертю. Якими б грізними не були хвилі життєвого океану, яким би шаленим не був опір противників Божої істини, воскресіння Христа, ніби запалений маяк, нагадувало про Того, Який переміг, Якому

підкорились і ангели, і влади, і сили, Кому належить панувати повіки віків. Зустріч із Воскреслим робила глибокі перемини у житті: всі інші надбання, духовні чи матеріальні цінності вважались за сміття в порівнянні з блаженством, яке є в Христі Ісусі (Фил.3:7-8). Воскреслий Христос не тільки святкував перемогу над ворогом, але у це торжество ввів і своїх послідовників, які до кінця перебування на землі залипались вірними Тому, Хто є Воскресіння і Життя.

Досліджуючи Писання, можна побачити Христа у трьох періодах Його буття: до народження від Діви Марії, в період земного життя і після воскресіння із мертвих. Христос як Бог не мав початків Свого існування. «Я є» (Ів.8:58), — цими словами Ісус розкрив Свою Божественну природу. Він був, є і залишиться Богом, Творцем всього видимого і невидимого. Зі славою, яку мав Христос ще до створення світу, не може зрівнятися жодна земна. Що ж спонукало Божого Сина залишити небеса і доповнити Божу істоту природою людини? Відповідь знаходимо у Євангелії від Івана — «Так бо Бог полюбив світ...» (Ів.3:16).

Із приходом на землю Христос узяв на себе величезну зневагу: «Він умалив Себе Самого, прийняв вигляд раба, ставши подібним до людини; подобою ставши як людина. Він упокорив Себе, бувши слухняним аж до смерті, і то смерті хресної» (Фил.2:7-8). Зодягнувшись в тіло людини, Христос цим взяв усі її немочі, хвороби, життєві труднощі, був випробуваний в усьому, крім гріха. Христос переживав смуток і жаль, голод і спрагу, зневаги і насмішки, хвороби і болі. І все для того, щоб зрозуміти грішну людину і допомогти їй (Євр.4:15, Євр.6:9). Відбиваючи нападки сатани, Христос залишався покірним Небесному Отцю, перед Яким благоговів (Євр.5:7-8). Покірний, лагідний і смиренний дух Христа залишиться зразком для всіх, хто прямує в Небесний Ханаан.

Воскреслий Христос знаходиться в Славі свого Отця як переможець (Об.3:2). Задовольнивши справедливість Богу, Він надав людині можливість повернутись лицем до свого Творця: відкинувши подобу старої людини, зодягнутись в нову. Тільки словом «любов» можна пояснити обітницю Христа, яку Він залишив учням перед Своєю Голгофською кончиною: «Не залишу вас сиротами, прийду до вас!» (Ів.14:5). Він знову повернеться до Своїх, щоб забрати їх під повну батьківську опіку. У боротьбі проти ворога душ Христос не залишив Своїх на землі самими. Після воскресіння на землю зійшов Дух Святий і почав жити в серцях вірних. Його не може прийняти світ, тому що не вірить Йому, але ті, хто оцінив заслуги Христа і чекав одягнення в силу згори через довіру обітницям Воскреслого, знову побачили Божу любов біля себе і в собі (Ів.14:17). «Він живий!» — говорив сповнений Духом в день П'ятидесятниці ап. Петро. «Він живий!» — стверджував, згадуючи своє навернення, ап. Павло. «Він живий!» — говорила першоапостольська Церква, коли бачила чудеса і знамення. «Він живий!» — підтверджували ті, хто продавав свої маєтки і приносив гроші до ніг апостолів, відчуючи велику благодать, яка була на всіх.

В наш ХХ вік, як ніколи, набатом звучать слова ап. Павла: «Пам'ятай Ісуса Христа, нащадка Давидового, воскреслого з мертвих...» (2 Тим.2:8).

Пекло виставило всі сили, щоб здолати Церкву: безконечний потік інформації, духовна і моральна деградація людини, природні катаклізми — все це накладає свій відбиток на вибір життєвої мети. І тільки ті, хто любить Воскреслого, можуть чути Його ніжний спокійний голос: «Це я, не бійтесь» (Мар. 4). Зустрівшись з Ним, своїм серцем прийнявши Його Слово, можна пізнати Безначального так, щоб з впевненістю сказати словами ап. Павла: «... бо знаю, в Кого я повірив, та впевнений, що Він має силу зберегти довірені мною Йому на той день» (2 Тим. 1:12).

Воскреслий Христос гряде на землю знову, і світ впевнено прямує на зустріч із Суддею живих і мертвих. Той, Котрий поправу сяде на престолі, матиме повне моральне право осудити грішних і нагородити праведних.

Свято Пасхи говорить не тільки про минуле, але і про теперішнє, і про майбутнє. Христос живий, той самий учора, сьогодні і навіки вічні. Про це потрібно пам'ятати не тільки вітаючись чи відповідаючи на пасхальні вітання, але кожного дня

нашого життя. Не релігія чи ритуали, але особиста спрага Живого, що дає життя, повне віддання Йому належної слави готує місце для Спасителя в нашому серці. Тільки Живий і Воскреслий може прощати гріхи, в Ньому одному є спасіння і гарантія вічного життя (1 Ів.5:12). Через сповнення Святим Духом Христос відкриває дорогу в вічність, показуючи на великі цінності, які належать всім, хто любить Його з'явлення (2 Тим.4:8).

Свято Пасхи — це одне з найбільших свят Старого Заповіту і одне з найвагоміших свят християн. Але нашою Паскою є не ягнятко, яке приносилось за законом Мойсея, але сам Відкупитель Ісус Христос, «тому святкуймо не в старій заквасці, не в заквасці злоби і лукавства, а з опріснокми чистоти й істини» (1 Кор. 5:7-8).

Маючи добрий час, дарований Воскреслим, готуймося зустріти Грядущого. Покажімо любов до Нього не на слові, але ділом й істиною: прощаючи і просячи прощення, впокорюючись один перед одним, творячи діла милосердя, наповнюючись вірою і Духом Святим, щоб прославляти гідною славою Того, Хто є «Перший і Останній, і Живий. І був ... мертвий, а ось ... Живий на вічні віки» (Об.1:17,18).

Офіційно

12 лютого 2000 року в церкві села Рованці було рукопокладено на служіння євангелістів Бака Петра та Захарчука Володимира, а на дияконське служіння Мартинюка Володимира і Близнюка Григорія.

2 березня 2000 року відійшов у вічність пастор церкви с.Смідин Старовижівського району Лавренюк Артем Феодосійович 1921 року народження. Він виконував це служіння протягом 31 року.

9 березня 2000 року відбулося рукопокладання на пасторське та дияконське служіння в церкві м. Нововолинська. На служіння пресвітера рукопокладено Тачинського Володимира Степановича, а Держая Юрія Миколайовича, Гульта Миколу Володимировича та Дудіка Йосипа Тихоновича — на дияконське служіння.

25 березня 2000 року в Луцьку, в «Церкві Христа Спасителя», відбулася конференція молоді Волині, у якій взяли участь 960 делегатів з усіх районів області.

3 квітня 2000 року розпочалося навчання третього набору студентів місіонерської школи «Голос надії». 12 братів і 4 сестри виявили бажання присвятити своє життя місіонерській праці, ставши студентами цієї школи.

«Мені прощено!»

Я знаю чоловіка, що в своїх молодих роках неумудро вчинив, але потім жалкував про це і відчував великий сором. Він покався — і Бог йому простив. Але через якийсь час диявол вернувся до нього і почав докоряти йому за минулі гріхи. Бідний чоловік довго страждав від цих нападів, аж поки Бог заговорив до нього: «Сину, прощаються гріхи твої» (Мк.3:5).

Диявол — хитрий брехун. Про нього Ісус сказав: «Він лжець і отець неправди» (Ів. 8:44). Цей ворог має намір звести і збаламутити Божих дітей. Він робить це, щоб ми сумнівалися в Божих словах. Диявол обманює і скаже хоч би що для того, щоб засмутити віруючих. Він знає, що сумний християнин не буде добрим свідком.

На жаль, є багато віруючих, що живуть в «долині розпуки», страждаючи під психологічним тягарем своїх минулих гріхів — гріхів, які вже Богом прощені. Ці люди, наче в'язні, — закуті в кайдани і сковані ланцюгом. Але вже час їм зрозуміти, що Бог їх визволив; кайдани минулих гріхів не мають права їх мучити.

До покаяного грішника Слово Боже каже: «Коли ж ми визнаємо гріхи наші, то Він, вірний і праведний, простить нам гріхи наші і очистить нас від усякої неправди» (Ів. 1:9).

Один молодий чоловік, який працював в одному офісі, став жертвою підлого жарту своїх колег, з котрими працював. Вони таємно домовились між собою: «Постараємось обдурити Михайла, щоб подумав, що він хворий, хоч нічого йому не бракує. Час від часу будемо запитувати його: «Михайле, чи все з тобою добре?» або «Який же ти блідий, — чи ти, бува, не хворий?» Спочатку Михайло відповідав: «Ні, ні, я добре почувую себе». Але, коли протягом дня багато хто підходив до нього і запитував про здоров'я, він відчув себе в пригніченому настрої. Нарешті підійшов до дзеркала, щоб поглянути на себе. Дивлячись на

свої втомлені очі, він подумав: «Ну, можливо, якась хвороба причепилася до мене. Мушу визнати, що я себе не дуже добре почуваю». На другий день бідний Михайло залишився вдома, бо був упевнений, що має якусь слабкість.

Диявол подібним способом — несправедливими звинуваченнями — часто атакує віруючих. Він обманює, що наші гріхи не прощені або що Бог про нас не так добре дбає, як ми собі думаємо. Ворог спрямовує негативні звинувачення проти нас і проти Божої вірності. Він тішиться, коли Божих людей зможе засмутити або вкрати їхню радість і спокій. Не забудьмо Ісусові слова: «...мир Свій даю вам. Я даю вам не так, як світ дає» (Ів.14:27).

Апостол застерігає нас: «Бо ми не маємо боротьби проти крові та тіла, але... проти піднебесних духів злоби» (Еф.6:12). Диявол хоче привести нас до того, щоб ми позабували Божі обітниці, а замість них мали сумніви, самозвинувачення, страх, напруження і смуток. Вібілія називає диявола

«обвинувач братів наших, котрий обмовляв їх перед Богом день і ніч» (Об.12:10). Одного разу він безсоромно відважився з'явитися перед Божим престолом і неправдиво обвинувачувати патріарха Йова (Йов. 1:9). Сатана хитрий; він іноді з'являється як «ангел світла» (2 Кор. 11:14).

Коли Бог прощає, то будьмо певні, що Він ніколи не буде нам пригадувати наших провин. «Отже, нема тепер ніякого осудження тим, котрі в Христі Ісусі живуть» (Рим.8:1). «Кров Ісуса Христа, Сина Божого, очищає нас від усякого гріха» (1 Ів.1:7). «Він віддалив від нас провини наші так далеко, як схід віддалений від заходу» (Пс. 103:8-13). «Хто Бог інший, як Ти, що прощає провину...Ти кинеш у морську глибочину усі наші гріхи» (Мих.7:18-19).

Не допускаймо, щоб диявол нас страшив і обманював. Він є брехуном. Не слухаймо його, а краще — вірмо в те, що Господь нам каже: «Гріхів їхніх і беззаконь їхніх не згадаю більше» (Євр. 10:17). Алілуя — тепер я вільний від гріха!

Фред Кирилович СМОЛЬЧУК,
Спрінгфілд, Міссурі, США.

13 березня у молитовному домі церкви м. Конотопа відбулося рукопокладання місіонерів Віктора Струка та Віталія Кушнірчука на служіння євангеліста. Зараз вони працюють у м.Шостка та Ямпіль.

На фото: молитву за благословення Віктора Струка звершують старший пресвітер церков ХВЕ Сумської області В.З.Українець та директор місії «Голос надії» М.П.Синюк.

Сторінка для дітей

Юний читачу!

Вітаємо тебе зі світлим Святим Воскресінням Христового!

Думаємо, що ти вже давно з нетерпінням чекаєш той день, коли прокинешся вранці від лагідного матусиного доторку і почувеш радісне: «Христос воскрес!» — «Воістину воскрес!» — скажеш у відповідь і, швиденько причепурившись, побіжиш вітати своїх друзів.

Але вибігши за поріг, ти не забудь послухати величний гімн Воскреслому. Його виконує природа. Весняний вітер, зачепившись у верховітті дерев, співає: «Христос воскрес!», а у відповідь пташине стоголося: «Воістину воскрес!»

Лагідний сонячний промінь будить землю, щоб звістити: «Воскрес Ісус», а назустріч піднімають голівки квіти, шелестить трава: «Воскрес, воскрес, воістину воскрес!!!» Весняний ранок вицвітає переповнений радістю і вродистістю! Творіння несе хвалу Творцеві! Завітало Свято Пасхи. Всі люди, вся природа святкують перемогу Творця над силами зла.

Нехай радість від Воскреслого наповнить твою душу так, щоб ти зміг розділити її з друзями. А серед весняного гомону нехай лунає і твій щасливий голос:

— Христос воскрес! Воістину воскрес!

Він живий!

— Мамо, Ісусу ж було боляче! Навіщо ті люди Його ображали, навіщо прибили до хреста? Він же їм не зробив ніякої шкоди? — П'ятирічний Павлусь трі кулачками очі, розмазуючи сльози по обличчі. Йому так шкода Ісуса і так гірко за Нього. Мама раніше читала, як Він годував людей хлібами, як воскресив Лазаря і як багатьох зцілив. І Павлусь з нетерпінням чекав, що мама почне знов читати про Ісуса, — а там розповідатиметься про те, як Його гідно вшановують, як Його всі люблять, запрошують до себе, пригощають, дають подарунки. І ось така несправедливість — і таке розчарування.

Свято Воскресіння

Чому сьогодні стільки сонця,
Чому всміхаються кругом
І облилася під віконцем
Калина білим молоком?

Чому так пахнуть квіти, трави,
Навкруг природа вся цвіте?
Не буду я питати в мами —
Сама вже знаю я про це.

Хай лунуть співи і хваління,
Хай пісня рветься до небес —
Сьогодні Свято Воскресіння:
Христос воскрес! Христос воскрес!

Юрій Вавринюк.

— Не плач, синочку, не плач, мій любий, Ісус живий! Він воскрес! — ніжно пригорнула мама сина, а сама ледве стримує сльози. Дитяча чуйність викликала в неї хвилю спогадів, вдячності, особливого благоговіння і любові: «Подяка Тобі, Господи, за Твої страждання, за спасіння, за цього синочка і за його співчутливе серце. Відкрийся і для нього у всій Своїй благодаті», — молиться вона подумки, витираючи синові сльози. — Синочку, Ісуса мучили і вбили замість усіх грішників, які будь-коли жили чи житимуть на землі. Це велика таємниця, згодом ти її зрозумієш. Але Ісус воскрес! Він живий! Ти будь уважний, я тобі про це прочитаю:

(Продовження читайте на стор.8)

ДЕНЬ ПАСХАЛЬНИЙ

Христос воскрес!
Христос воскрес!

На уроці недільної школи Тарас слухав істо-
рію про страждання, смерть та воскресіння
Ісуса Христа. Вчитель подарував кожному
учневі ілюстрації до розповіді. Прийшовши додо-
му, Тарас вирішив розмістити малюнки в пра-
вильній послідовності, але розгубився... Допо-
можіть хлопчику відтворити розповідь
вчителя, поставивши відповідний порядковий
номер біля кожного малюнка.

РОЗШИФРУЙТЕ

- Ім'я жінки, жительки м.Тіятір, котра запросила до себе в гості апостола Павла та його друзів. Одна з перших християнок.
- Назва квітки, що згадується в Біблії.

- Символ крові Христа.
- Те, чого не знайшов Пил в Христа.

- Те, що чекає кожну не-віруючу людину після смерті.
- Страва, яка подається першою.

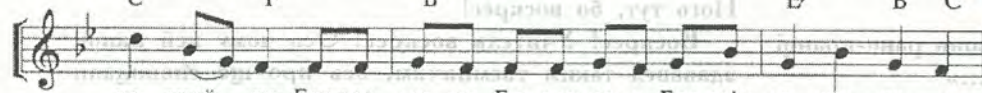

- Те, що Бог дав кожній людині, але християнин бажає підкорити Богові.
- Переносне значення слова «хрест».

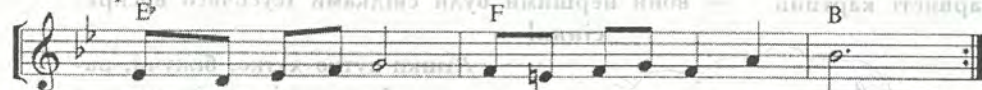

1.1.) Все жит-тя тво-є не ве-се-лим є. Без Христа в цім сві-ті щастя
2.1.) До-лю ти свою до-ру-чи Йому. Бу-де Бог з то-бо-ю по до-
С F B E B C

не знай-ти. Бог все мо-же, Бог все зна-є, Бог всім уп-рав-ля-є.
ро-зі йти E F B

1.2.) Доб-ра звіст-ка є - нам спа-сін-ня Бог да-є.
2.2.) І то-бі й ме-ні - щас-тя й ра-дість у Хри-сті

Воістину воскрес!
Воістину воскрес!

МЕТАГРАМИ

1. Ісус Христос.
2. Справа, важливе доручення.

День воскресіння

Радісний день воскресіння.
Чуєте? Небо співає.
Звершено Боже спасіння —
В гробі Ісуса немає.

Сонечко в небі сміється —
День особливий сьогодні,
Ще схвилювано б'ється, —
Плани здійснились Господні.

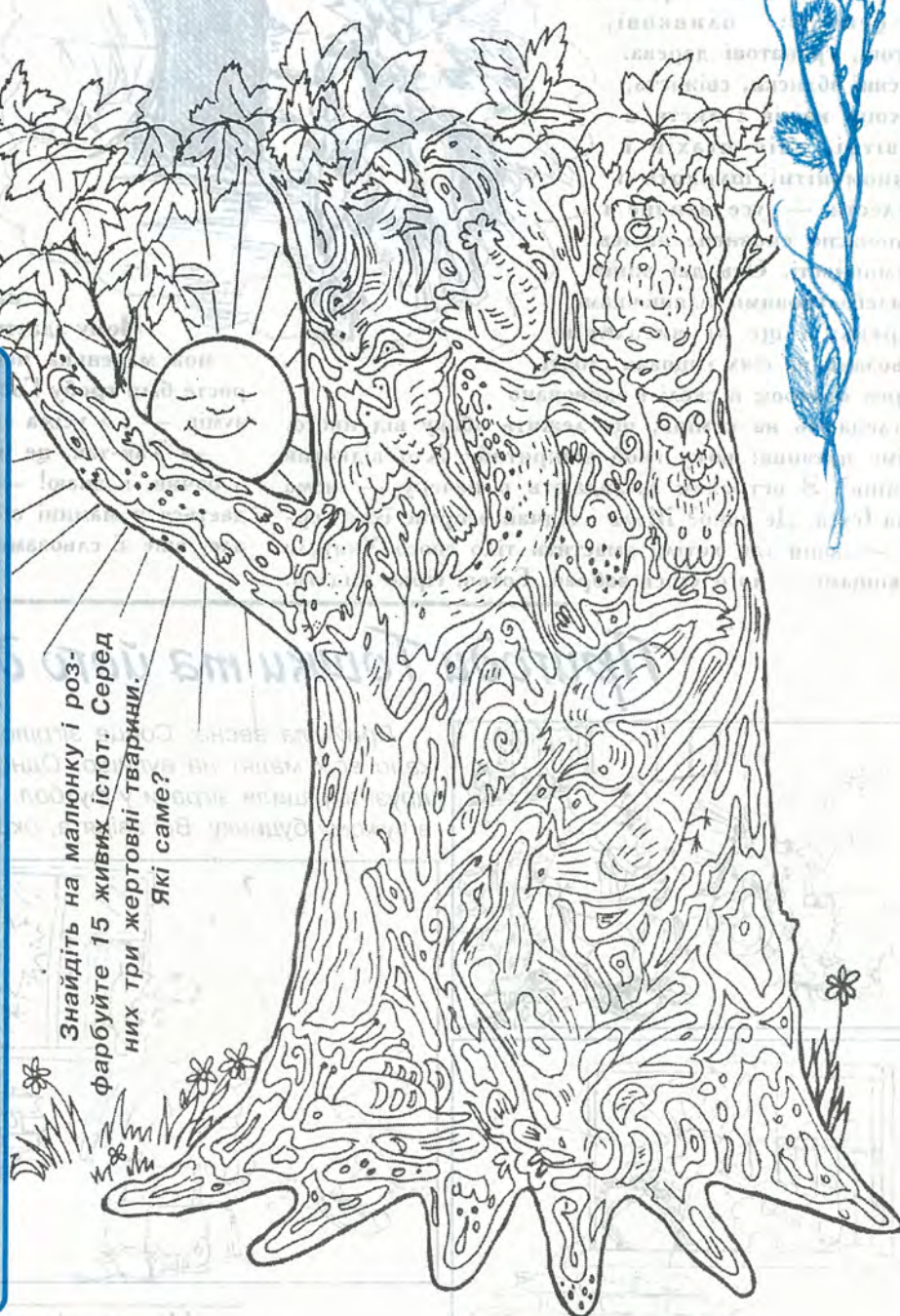
Темряви сили розбиті,
Сталась над злом перемога,
Двері до неба відкриті,
Зникли печаль і тривога.

Вільні, щасливі ми стали.
Як же тепер не радіти?
Нову дорогу пізнали,
Будемо з Господом жити.

Хай же ця славна подія
Душі теплом зігріває,
Хай вся планета радіє
Й щиро Христа прославляє.

Зникне хай сум і тривога,
Царство настане небесне.
А хто ще мертвий для Бога,
Той для життя хай воскресне.

О.Войтицький.

Знайдіть на малюнку і роз-
фарбуйте 15 живих істот. Серед
них три жертвні тварини.
Які саме?

Він живий!

(Продовження, початок на стор.5)

«А дня першого в тижні прийшли вони рано-вранці до гробу, несучи наготовані пахощі...»

Павлусь пильно слухає — і його вразлива уява попереджає розповідь, малюючи барвисті картини тих ранкових подій.

Світанок... Сонце ще за обрієм, але рожеві хмаринки свідчать, що воно скоро з'явиться на виднокрузі. Сад на горбистій місцевості: оливкові, фігові, гранатові дерева. Росіяні зблиски, свіжість, пахощі квітів і листя в повітрі, спів птахів і різноманітні шурхоти і шелести — усе звичне і одночасно сповнене якоїсь таємничості. Ось дві жінки з алебастровими пляшечками в руках і ще не висохлими сльозами на віях і щоках стоять перед отвором в скелі і здивовано поглядають на камінь, що лежить збоку від нього. Німе питання: чому гроб відкритий? Хто відкотив камінь? З острахом заглядають в печеру — нема тіла Ісуса. Де воно? Жаль і відчай огортає їхнє серце — вони так хотіли змастити тіло свого Учителя пахощами, а його хтось забрав. Готові гірко ридати.

Та ось спалах яскравого світла! Два сонця осліпило їх — і вони з несподіванки заплющили очі і схилили голови, переповнившись страху. Що це?

Перед жінками стоїть дві постаті в білосніжних шатах. Ангели? Радісні, величні Божі ангели!

— Чого ви шукаєте Живого між мертвих? Нема Його тут, бо воскрес!

Воскрес! Учитель воскрес! Ось чому цей ранок здавався таким таємничим, ось про що сповіщали пахощі, співи, шелести і шуми усіх мешканців саду — вони першими були свідками Ісусового воскресіння!

Жінки хутко-хутко, біжучи, радісно збентежені поспішають до учнів.

— Ісус живий, Ісус воскрес, Його немає в гробі, — схвилювано повідомляють вони Господніх апостолів і ловлять в їхніх очах здивування і недовіру. — Підіть, підіть до гробу, подивіться, немає там Господа, Він живий і чекає вас в Еммаусі!

Павлусь, слухаючи маму, то насторожується, то посміхається.

Йому здається, що він свідок тих подій і — мов маленька непомітна квіточка того саду, яка росте біля гробу Господнього, — усе бачив, усе зрозумів — і з усіма співпереживав.

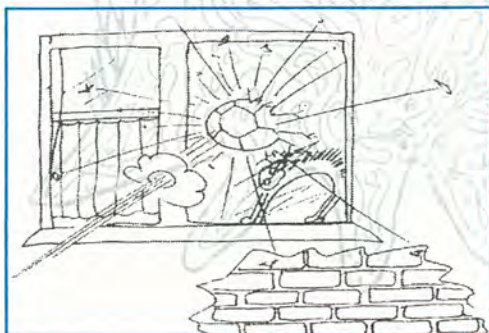
— Так-так, це правда! Ісус воскрес, Він живий, я бачив, я знаю! — скрикує Павлусь і радісно кидається в мамині обійми, знову зі сльозами в очах, але вже зі сльозами щастя.

Василь МАРТИНЮК.

Пригоди Тошки та його друзів

Прийшла весна. Сонце зігріло землю і лагідне тепло покликано всіх малят на вулицю. Одного разу слоник Тошка та його друзі вирішили зіграти у футбол. Під час гри вони розбили вікно в чужому будинку. Всі звірята, окрім Тошки, втекли...

Дорогі дітки, напишіть продовження цієї історії, як правильно поводитися Тошці в цій ситуації.

Кращі з ваших розповідей будуть опубліковані в газеті, а переможець отримає приз.

Над сторінкою працювали Лариса Онишук та Володимир Юхимчук.

Слава Богу, что Он, благой Господь, любит каждого из нас и не желает смерти грешника, но желает, чтобы все люди покаялись и пришли к познанию истины. Я благодарю Господа, что Он нашел меня в этом мире, что Он любит меня и мою семью. Раньше мы не знали Господа, жили своей жизнью, были как овцы блуждающие. В нашей семье не-

няла, что Господь есть живой Бог, что Он любит меня, видит меня, видит мою семью. Через какое-то время я отдала сердце для Господа, я покаялась перед Богом и служила в той церкви. Господь поставил меня на служение прославления. Потом приняла водное крещение.

Приехав домой, я рассказывала об этом маме, родным.

уже было видно чешуйку на локте, опухоль была сильная — она чуть не плакала. Господь в тот момент побудил меня молиться за нее. Я сказала: «Бабушка, Господь хочет исцелить тебя сегодня». Мы помолились простой молитвой и увидели, как на глазах опухоль стала исчезать. А на протяжении недели все исчезло. В тот момент бабушка

Свідчення

«Иисус нам просто шел навстречу»

было счастья, дьявол развалил ее, но каждый член нашей семьи в одиночку в своей комнате искал Господа, взывал к Богу и в сердце своем говорил: «Где Ты, Господь, если Ты есть — яви нам Себя, потому что так жить нельзя уже больше, невозможно».

И сейчас, оглядываясь назад, я осознаю, что Господь слышал каждое наше слово и видел, что в наших сердцах мы искали Его. И Он просто шел нам навстречу, простирал Свою руку над нашей семьей.

Это было три года назад, когда я уехала из дома учиться в училище. В первый же день, когда я приехала в общежитие, я познакомилась с верующей девушкой. Она рассказала мне о Господе, об Иисусе Христе, привела меня в церковь, где я по-

Папе своему писала письма, он служил по контракту, но уже его нет с нами. Сначала они кричали, не принимали это слово и очень сильно переживали за меня, боясь, что их дочь куда-то попала: совсем не ходит на дискотеки, как раньше, совсем стала другая. Но прошло два года — и обратилась к Господу моя бабушка. Господь чудесно посетил ее. Мы сидели втроем: моя мама, бабушка и я. Я сказала бабушке, как Господь любит ее и желает ее спасти. Бабушка тогда была больна: у нее болела рука, была очень сильная опухоль, и она боялась, что у нее такая болезнь, какую она имела после войны: сначала вся рука покрывалась коростами, потом они отпадали, оставляя голое мясо. У бабушки

ощутила присутствие Божье, и я спросила ее, желает ли она принять Господа в свое сердце. Она сказала, что желает. Мы помолились, и в тот момент она была спасена. Моя мама, которая тоже присутствовала при этом и видела славу и силу Божью, через два дня отдала свою жизнь Господу, приняв Иисуса в свое сердце.

Я также хочу засвидетельствовать, как мой брат пришел к Господу. Сначала он очень противился тому, что я уверовала в Бога, и даже слушать не хотел об Иисусе. Но произошел один случай: его хотели отправить в горячую точку по его же желанию, но я очень молилась тогда и брала пост, чтобы Господь не допустил этого. Он неоднократно подавал рапорт о том, чтобы его забрали, но три раза набирали группу, и три раза его одного оставляли. И когда он уже покаялся, я рассказала ему, что молилась и брала пост, чтобы Господь не брал его туда, на войну. Он говорит: «Я не мог понять, почему. Почему я ходил сам, просился у начальства, чтобы они меня туда взяли, но три раза мне отказывали, но сейчас я понимаю, что это действительно была рука Божья». Сейчас я рада, что мой брат и его жена спасены, следуют за Господом, возрастают в Нем и уже совсем не те, которыми они были когда-то раньше. Они открыты для Господа, желают служить Ему. Слава Богу, что Господь посетил мою семью.

Міністерство внутрішніх справ України і Всеукраїнська рада церков і релігійних організації підписали угоду, яка передбачає співпрацю священнослужителів та міліції.

Документ підписали 11 лютого в Києві міністр внутрішніх справ Юрій Кравченко та головуючий на засіданні ради єпископ Римсько-Католицької церкви Маркіян Трофим'як.

Угода дозволить священнослужителям проводити богослужіння в підрозділах внутрішніх справ і частинах внутрішніх військ. Церква також пропонує міліції використати досвід священиків в плануванні навчального процесу і зобов'язується забезпечувати працівників правоохоронних органів духовною літературою, відео-і аудіо матеріалами духовно-просвітницького змісту.

В засіданні взяли участь представники 19 Церков і релігійних організацій, зокрема Української Православної Церкви Московського патріархату, Української Православної Церкви Київського патріархату, Української Автокефальної Православної Церкви, Української Греко-Католицької Церкви, Римсько-Католицької Церкви, Духовного управління мусульман України, Української Лютеранської Церкви, представники Всеукраїнського Союзу Євангельських Християн-Баптистів та Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської-П'ятидесятників.

Ольга Пурынзина,
пос. Умба, Карелія.

І назвали квітку — страстоцвіт

Говорячи про надзвичайну красу квітів, Ісус Христос зауважує, що навіть цар Соломон у своїй славі не вдягався так, як лілея (Мт.6:28; Лк. 12:27).

У лісах Бразилії росте надзвичайна ліана до 6 метрів завдовжки — пасифлора або страстоцвіт.

Великі квітки (близько 5 см і більше в діаметрі) складаються з п'ятилистої чашечки і п'ятилистого віночка, а поміж віночком та тичинками розташовані 2 кільця довгих ниткоподібних бузкових торочок, що надає квіткам наповторної краси.

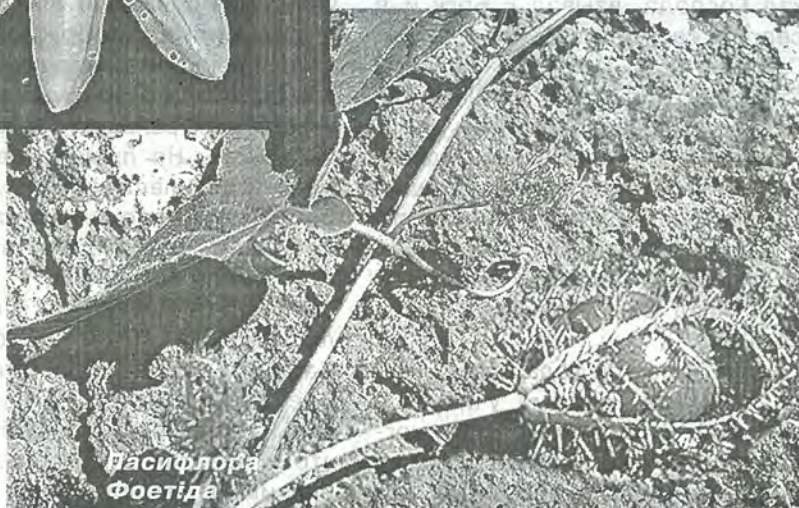
Крім того, у центрі квітки підвищується зав'язь (після запліднення із неї утворюється, зав'язується — звідси і назва — насінина) із трьома хрестоподібно розташованими приймочками (уловлює, приймає пилок і створює середовище для його проростання).

За своєю будовою квітка страстоцвіту не подібна ні на жодну квітку світу.

До речі, цю рослину почали культиву-

Пасифлора
Малісіма

Пасифлора
Фоетіда

вати на Чорноморському узбережжі Кавказу.

Іспанським місіонерам, які вперше побачили цю квітку, вона нагадувала терновий вінок, який зодягали на голову Ісуса Христа, а тичинки і приймочка — знаряддя тортур. Тому й назвали цю рослину страстоцвітом.

Препарати цієї рослини використовують при безсонні, неврастенії та іншій патології центральної нервової системи.

Хто хоч раз побачив цю дивовижну квітку, геніальним Творцем якої є наш Всемогутній Бог, згадає слова царя Давида: «...Його мудрости міри немає» (Пс.146:5).

**Василь РЯБЧУК,
м. Львів.**

Англійським християнам вдалося змінити дату проведення футбольного матчу, що мав відбутися в Страсну п'ятницю

Християни північної Англії сприйняли як свою перемогу рішення футбольного клубу «Бредфорд-Сіті» перенести матч зі Страсної п'ятниці на інший час. Спочатку керівництво клубу ігнорувало заклики віруючих перенести матч, назначений на третю годину дня в Страсну п'ятницю — час смерті Спасителя на хресті — на інший час, мотивуючи свою позицію тим, що гравцям потрібно відпочити перед наступним матчем, запланованим на понеділок після Великодня.

Однак після багаторазових протестів християн різних конфесій: протестантів і католиків, керівництво клубу все ж таки погодилося перенести гру на декілька годин пізніше.

Англійські християни висловили задоволення рішенням спортивного клубу. «Виявляти повагу до християнських цінностей — в інтересах самого клубу», — заявив настоятель бредфордської католицької общини отець Патрик Кіохейн.

Чобини

Колишня відьма стала християнкою

Про це розповіла вона сама в інтерв'ю американській радіопрограмі «Лютеранська година».

Американка на ім'я Трейсі-Дон (прізвище її не повідомили) почала експерименти з екстрасенсорикою ще в студентські роки. Потім, ставши співачкою в Голівуді, дівчина зв'язалася з групою молодих людей, які захоплювалися чародійством, і невдовзі відчула себе відьмою.

«Чародійство пов'язане з відніманням енергії в інших людей, — розповідає Трейсі-Дон. — Члени нашої групи почали боротися один з одним, ненавидіти один одного. Я почала втрачати людську подобу».

Одного разу, коли життя молодої чарівниці стало зовсім нестерпним, вона пригадала слова своєї бабусі про те, що Христос може звільнити від залежності від демонів. Трейсі-Дон прикликала ім'я Христа, і з того часу біси перестали мучити її. Тепер колишня «відьма» регулярно читає Біблію і, за її словами, знаходить в Священному Писанні все те, що потрібне для її душі.

Поетична сторінка

«Я надіюсь, Господи, на Тебе...»

* * *

Що б не говорили про Ісуса —
Не вивчаю зцілення учень.
Я Христу, як Господу, вклоняюсь,
Щоб торкнувся він моїх очей,
Щоб Ісус узяв мене за руку,
Милостиво в дім мій увійшов,
Всяку неміч вигнав і розпуку,
Бо лиш в Ньому я життя знайшов.

До Христа лечу очима віри.
Він Той Самий нині, як тоді,
Коли ноги Вчителя ходили
З новою Царства по землі.

Слава Богу в небеса ширяє,
Віра чудесами пророста.
Лиш Ісуса постаті шукаю,
Що б не говорили про Христа.

* * *

Я надіюсь, Господи, на Тебе,
Піднімаю віри паруси,
В небо споряджаю каравелу
В світ Твоєї величі й краси.

Лиш вона мені дарує сили
Пізнавати, діяти, рости,
На любові незборимих крилах
До мети у вічності плисти.

Хай шторми чи рифів темні

Мілини підступна каламуть —
Курс несхитний даний
каравелі —
Переможно звершувати путь,

Піснею уславлювати небо,
Вдячністю незмрвкою цвісти
За надії, Господи, на Тебе,
Віри і любові паруси.

* * *

Життя — не щось, що ми колись
одержим.
Почнімо жити у Царстві Божім тут.
Відроджені вдягнулись в царства
перли,
Які у вічність сяйво переллють.

Повернення до Батька дарувало
Для сина блудного оновлене життя.
Не в тім воно, що маєм, полягає,
А в тому, ким нас робить вороття.

Бо можна мати спадщину багату —
І по задвірках нипати й просить.
Життя у тім, хто примирився
з Батьком
І не бажає маєток поділити.

* * *

Світ нахилився, болю повен,
Дамоклів цілить в тім'я меч,
Відплив рятунок в безвість човен,
Б'є відчай у проломи веж.

У світ зійшла любов Христова —
Вогонь палкий не погаса.
В серцях, народжена від Слова,
Звершає віра чудеса.

Прийми любові теплий подих,
Свій зір у небо підійми —
Зійдуть в душі надії сходи,
Спасіння радість засурмить.

Навічно сяє світу промінь,
Бринить відродження роса,
В серцях, окрилених любов'ю,
Подяки котиться яса.

Євген ПОЛІЩУК,
с.Острожець Рівненської обл.

А про що?

Сутінки тяжко опускались на землю. В хаті було темно. І цю темряву не було чим розігнати, бо вже давно у вечірні часи вимикали електрику. Та це не бентежило Володимира. Вимикання — явище короткочасне. Він думав про іншу темряву — вічну. Вже довгий час Володимир був тяжко хворий і знав, що його хвороба не піддається лікуванню. Втрачено дорогий час. Скоро доведеться розпрощатися з цим світом. А що далі?! Не один раз виникало таке питання. Та конкретної, точної, ясної відповіді сам не міг знайти. Жінчині сестри (віруючі), коли приходили допомагати по господарству, завжди говорили про життя після смерті, про гріховність всіх людей, про спасіння тільки через віру в Ісуса Христа, про рай, про пекло. Запрошували, коли ще міг ходити, на богослужіння. Та все було ніколи. Тепер часу у лежачого вдосталь, і не знаєш, чим зайнятися, і не знаєш, як дати лад думкам.

— А може, правду ті віруючі кажуть?

Одного разу, наважившись, попросив привести до хати віруючих чоловіків. Що вони скажуть про Бога, вічність? Прийшли, не полінувались. Хоч думалось: кому потрібен той, хто помирає? Розказали з Біблії те, що найбільше цікавило, що найбільше бентежило. Заспівали. Попросили дозволу помолитись за нього. Не знаю чому, але згодився. А під час молитви сталося щось дивне. Почав плакати. Скупі чоловічі сльози самовільно котилися по скаліченому хворобою обличчі. Старався стриматися, та не міг. Але разом зі сльозами з душі зникали тягарі й печалі. Ставало якось легше. Цієї ночі, вперше за довгий час, Володя спав спокійно.

Вранці попросив рідних, щоб ще раз запросили віруючих. Щось сталося в серці, з думками, і не знав, що. З нетерпінням чекав зустрічі. Прийшов один. Знову читав Біблію, пояснював, розказував про Христа і про Його страждання за всіх людей.

Раптом якесь світло освітило розум Володі: «За всіх, то значить і за мене. Він прийшов з неба, щоб забрати мене на небо, якщо я зрозумію, що я — грішник, і що Він — єдиний Спаситель».

Конференція «Поет-християнин»

Поети дуже вразливі. Їх часто не розуміють — і вони особливо гостро відчувають потребу в спілкуванні. Тим більше, якщо до всього іншого ще додається невдоволення своїми творами — то і взагалі важко.

Душа прагне прославити Спасителя прекрасним віршем, але вірш виходить з-під пера якийсь хирлявий. Ну що йому бракує? Брати, сестри-однодумці, де ви? Відгукніться, порадьте, поділіться, бо так хочеться, щоб вірші в ім'я Господне були стрункими і красивими!

І ось диво. 24-25 березня 2000 року в приміщенні місії «Голос надії» відбулася конференція-семинар «Поет-християнин», яку організувала редакція журналу «Благовісник» зі сприяння керівництва місії. На ній були присутні як досвідчені поети: Сергій Рачинець, Валентина Штинько, Ярослав Велиган, Ольга Лазарук, Юрій Вавринюк, так і початківці. На конференції, крім семінарських занять, на яких розкривались таємниці поетичної майстерності, були години вільного спілкування учасників, коли кожен міг поділитися своєю творчістю. Вирішено проводити подібні зустрічі щорічно, і саме на Волині.

Нехай Господь благословить!

Те, що мучило довгий час, вмить перестало існувати. — Я хочу на небо, я хочу покаятися в гріхах, я вірю Христу, — кричали зболені уста. Ні! Це вже кричало серце.

Через кілька тижнів Володимир відійшов у вічність. Коли вранці прийшли, як завжди, рідні, то тіло було вже холодне. Біля нього лежала відкрита Євангелія, на грудях — християнська газета.

Попрощатися з тілом прийшло на кладовище багато людей. День був не по-лютевому теплий, сонячний. Та Володя вже не мав потреби в цьому сонці. Йому світило інше світло — Єдине, Вічне. Біля могили звучали проповіді, похоронні псалми. Люди стояли мовчазні і задумані. Була тиша. Лише кілька листочків, які якимось дивом ще трималися на гілці, про щось шепотіли на вітрі між собою.

А про що???

Олександр БЄЛОВ.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилення на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Юрій ТРОЦЬ (відповідальний редактор), Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Лариса ОНИЩУК, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВСП Волині.

Тираж: 8000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:

вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua